

На върхъ на планина, на рамна рудина,
 Та погледай долу по поле широко;
 Во поле ке видишъ дърво китатово,
 Подъ дърво-то седитъ морска Самовила,
 На скут-отъ ъ лежить твои мили брат-отъ;
 На скут-отъ ъ лежить, перче-то му пощитъ.
 Кога ке ъ видишъ, да не сѣ уплашишъ;
 Да не сѣ уплашишъ, и да не плачишъ;
 Туку да запеишъ и да сѣ на смеишъ,
 И да ъ речишъ — „снахо Самовило!
 Отпуци ми го мои мили брата.“
 Ангелина с' изкачи на върхъ на планина,
 На върхъ на планина, на рамна рудина,
 И ми погледа по поле широко,
 И си догледа дърво кистатово,
 Подъ дърво-то седитъ морска самовила.
 Не ми запеала, ни сѣ насмеала,
 Тук' ми заплакала, и ми ъ викнала:
 „Юдо Самовило! отпуци ми брата,
 Ти що го любишъ до деветъ години!“
 Самовила тога люто с' налютила,
 Та ми го извисила до вишнего бога,
 Та ми го напра'и залакъ по залака,
 Найголемъ залакъ колку мрава носитъ.

8

8.

Отъ Кукушъ.

Прошета сѣ Дона,
 Разшета сѣ она
 По поле широко,
 По друми широки,
 Край дърво яворо;
 Подъ дърво-то седе
 Седе лудо младо.
 Отъ далеко вика
 Вика сѣ провика:

„Върни ми сѣ Доно,
 Върни ми сѣ мила!
 Немой ми си иди
 Овде подъ дърво-то;
 Оти ке загишишъ
 Млада и зелена.
 Тува ми си има
 седумъ Самовили,
 Любка си вързுவатъ,